

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4621010296
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4621010296.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a sudcov JUDr. Ľubici Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci obžalovaného J. O., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného J. O. a prokurátorky Okresnej prokuratúry Topoľčany, proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 10.03.2022, sp.zn. 2T/53/2021, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 18.07.2022, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 odsek 1 písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

J. O., narodenému XX.XX.XXXX v V.,
trvale bytom V., E. XXXX/X,

u k l a d á:

podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona a zistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona a § 41 odsek 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba v trvaní 1 (jeden) rok.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného J. O. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „súd I. stupňa“) bol obžalovaný J. O. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

dňa 20.02.2021 v čase od 12:00 hod. do 13:00 hod. pred rodinným domom č. XX, v S. S., okres V. fyzicky napadol poškodeného J. Y. tak, že ho jedenkrát rukou zovretou v päšť udrel do hlavy, do ľavej časti tváre, čím mu spôsobil pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy - tváre vľavo s okolo očnicovým krvným výronom ľavého oka, zlomeninu prednej a bočnej steny čelustnej dutiny vľavo a jarmovej kosti vľavo v oblasti oblúka, s minimálnym posunom kostných úlomkov a zakrvácaním do čelustnej dutiny vľavo, zlomeninu dolnej a bočnej steny úlomkov a zakrvácaním do čelustnej dutiny vľavo, zlomeninu dolnej a bočnej steny ľavej očnice s posunom kostných úlomkov, zakrvácanie do spojivkového vaku ľavého oka, ktoré si objektívne vyžiadali celkovú dobu liečenia a práceneschopnosti od 20.02.2021 do 14.03.2021.

Za to mu bol uložený podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona, za zistenej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2, § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Výkon tohto trestu mu bol podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienene odložený a bola mu v zmysle § 50 odsek 1 Trestného zákona určená skúšobná doba v trvaní jeden rok. Zároveň bol zaviazaný nahradiť poškodenej spoločnosti Y. zdravotná poisťovňa a.s., so sídlom J. cesta 2, L. škodu vo výške X.XXX,XX eur.

J. tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný, proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo a prokurátor podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v písomnom odôvodnení odvolania poukázal na to, že súd I. stupňa vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne, v jeho neprospech a neprihliadol na vzniknuté závažné pochybnosti ohľadne jeho viny. Už v rámci obhajoby namietal, že nie je si vedomý toho, že by poškodeného udrel tak, aby mu mohol spôsobiť zlomeninu čelustnej dutiny, jarmovej kosti a steny očnice. Tvrdil, že sa musel brániť pred agresívnymi útokmi poškodeného, ktorý bol značne pod vplyvom alkoholu a tento mu najskôr vulgárne nadával a po tom, čo vystúpil z motorového vozidla, buchol päšťou po kapote auta obžalovaného, kde mu spôsobil preliačinu a následne pristúpil k dverám vodiča, ktoré otvoril, vulgárne mu nadával a kričal, aby mu vrátil peniaze. On z obavy z ďalšieho útoku poškodeného vystúpil z vozidla a keď sa poškodený k nemu priblížil, odsotil ho od seba, na čo poškodený spadol do jarku. Z tohto ho vytiahol svedok Y. a poškodený aj naďalej na neho útočil ľavou rukou zovretou v päšť, čomu sa on uhol a zahnal sa na poškodeného ľavou rukou, čo bolo v sebaobrane, avšak nepocítil, že by ho udrel takou intenzitou, že by mu mohol spôsobiť predmetné zranenia. Podľa jeho názoru, zranenia poškodeného museli vzniknúť pri jeho páde do kanála, čo aj sám poškodený uvádzal ako dôvod vzniku svojich zranení pri prvotnom lekárskom vyšetrení. Až dodatočne tento tvrdil, že zlomenina tvárových kostí mu mala byť spôsobená v dôsledku jeho napadnutia päšťou a to preto, že poisťovňa by si od neho žiadala preplatenie nákladov zdravotnej starostlivosti, keďže bol pod vplyvom alkoholu a spadol do kanála. Poukázal na rozpory v tvrdeniach poškodeného, ktorý v trestnom oznámení uvádzal, že ho mal okradnúť a fyzicky napadnúť a skutok opisoval spôsobom, že on ako taxikár ho odmietol odviezť z dôvodu, že nemá správne nasadené rúško a že ho udrel pravou rukou do ľavej časti tváre. Ďalej v tomto trestnom oznámení tvrdil, že ho mal udrieť do tváre, po ktorom údere spadol do priekopy a udrel sa do hlavy. Na hlavnom pojednávaní však už uviedol, že pri páde do kanála sa neudrel, avšak pri výsluchu dňa 14.08.2021 priznal, že po jeho údere päšťou do kapoty jeho vozidla, pristúpil k dverám vodiča a dožadoval sa vrátenia peňazí. Jeho tvrdenia potvrdili i svedkovia G. Y. a E. F. a to v tom smere, že poškodený z vozidla vystúpil, päšťou udrel po kapote jeho vozidla. Tvrdenia poškodeného z trestného oznámenia boli vyvrátené horeuvedenými dôkazmi, keď poškodený v trestnom oznámení vedome klamal ohľadne podstatných skutočností týkajúcich sa skutku. Ani jeden zo svedkov nepotvrdil, že by videli úder z jeho strany na poškodeného. Súd I. stupňa nevenoval náležitú pozornosť tomu, že práve ním uvádzaný opis udalostí omnoho viac zodpovedá skutkovému stavu zistenému na základe ostatných dôkazov. Napriek tomu, že bola preukázaná nepravdivosť tvrdení poškodeného v trestnom oznámení ohľadom okolností, za ktorých sa skutok mal stať, súd považoval následnú výpoveď poškodeného, ktorú už prispôboval výpovediam ostatných svedkov, za vierohodnú bez akýchkoľvek pochybností. Takisto sa súd I. stupňa nevyrovnal ani s tým, že poškodený mal motív ho nepravdivo obviniť z toho, že mu spôsobil zranenia, keď po ošetrení by musel nahradiť poisťovni náklady za vynaloženú zdravotnú starostlivosť. Rovnako sa nevysporiadal ani s jeho námietkou, že bolo preukázané, že svedok V. F., zať poškodeného, jeho odškodnil a vyplatil mu 100,--eur ako náhradu za poškodenie jeho vozidla. Súd I. stupňa rozhodnutie o jeho vine oprel o závery znaleckého posudku znalca H. J. s tým, že tento uviedol, že zranenia vznikli najpravdepodobnejšie úderom a ako za veľmi málo pravdepodobné určil, že by tieto zranenia

mohli byť spôsobené pádom, keďže sa u poškodeného nenašli žiadne odreniny ani tržné rany na tvári. S týmto znaleckým posudkom je v rozpore správa traumatológa MUDr. Jána Paulíka, v ktorej tento uviedol, že zranenia mohli byť spôsobené tak, ako uvádzal poškodený s tým, že tento ako pôvod zranenia uviedol pád do kanála. Podľa jeho názoru mal byť do konania pribratý ďalší znalec, ktorý sa mal presne vyjadriť k tomu, či je možné s určitosťou vylúčiť, že zranenia poškodeného vznikli pádom. Súd tento návrh odmietol, čo namieta ako podstatnú chybu konania, pretože týmto boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby. Pôvod vzniku zranení nemôže vylúčiť ani výpoveď znalca MUDr. Pamulu, ktorý tvrdil, že zranenia, ktoré poškodený utrpel pri páde do kanála, sú málo pravdepodobné. Keďže nebolo jednoznačne nepochybne preukázané, že sa dopustil konania uvedeného v obžalobe, navrhol ho podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodiť. Okrem toho namieta tiež, že súd I. stupňa nesprávne vyhodnotil, že v jeho konaní nešlo o nutnú obranu, keďže bolo jednoznačne preukázané, že poškodený sa správal agresívne pod vplyvom alkoholu, naňho útočil, jeho agresívne správanie sa stupňovalo, fyzicky zaútočil na jeho vozidlo a keď sa blížil k nemu a domáhal sa vrátenia peňazí, pociťoval to ako hrozbu útoku zo strany poškodeného. V konečnom návrhu na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, alternatívne po zrušení rozsudku súdu I. stupňa vec vrátiť tomuto súdu z dôvodu rozdielov v lekárskej správe MUDr. Paulíka a znaleckého posudku, pričom je potrebné do konania pribrať nového znalca na vznik zranení poškodeného.

Prokurátor v dôvodoch odvolania, ktoré podal v neprospech obžalovaného čo do výroku o treste, namieta iba tú skutočnosť, že súd I. stupňa ukladal trest podľa nesprávneho ustanovenia Trestného zákona, keď mu uložil trest podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona, teda za prečin ublíženia na zdraví. Poukázal na ustanovenie § 41 odsek 1 Trestného zákona, z ktorého vyplýva, že ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov až 2 roky a za prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona trest odňatia slobody až na 3 roky. Z tohto je zrejmé, že trestný čin výtržníctva, resp. prečin výtržníctva je prísnejším trestným činom ako prečin ublíženia na zdraví. Súd I. stupňa mal preto ukladať trest podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona v trestnej sadzbe 6 mesiacov až 3 roky. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste podľa § 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku s tým, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol a uložil obžalovanému trest podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona. Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí zotrvala na písomných dôvodoch odvolania a navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

K predmetným odvolaniam sa vyjadril aj poškodený prostredníctvom svojho splnomocnenca, kde uviedol, že rozsudok súdu I. stupňa považuje za vecne správny. Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, tento namieta iba tú skutočnosť, že trest bol uložený obžalovanému podľa nesprávneho ustanovenia Trestného zákona. Nenamieta však výmeru trestu a ani druh uloženého trestu. K odvolaniu obžalovaného uviedol, že obžalovaný tak ako pred súdom I. stupňa aj v odvolaní spochybňuje dôkazy, o ktoré súd oprel dôkazy o vine, avšak jeho argumentácia neobstojí s poukazom na vykonané dôkazy. Zranenia popísané v znaleckom posudku boli nepochybne spôsobené konaním obžalovaného a požiadavka obhajoby na vykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania sa javí ako nevhodná vzhľadom na jednoznačný skutkový priebeh, o ktorom nevznikajú žiadne pochybnosti. Taktiež poukázal na to, že nie je možné konanie obžalovaného posúdiť ako konanie v nutnej obrane, pretože neboli na to splnené podmienky uvedené v § 25 Trestného zákona, pretože obžalovaný v čase úderu neodvracal žiaden bezprostredne hroziaci útok zo strany poškodeného. Navrhol, aby odvolací súd obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnenými osobami podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány

činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Súd I. stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku upravujúcimi spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na správne zistenie skutkového stavu.

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku v potrebnom a dostatočnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a tiež akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach poukazuje.

Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že ku konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným došlo po tom, čo obžalovaný ako taxikár prišiel do obce S. pre poškodeného Petra Y. a G. Y. a obžalovaný upozornil poškodeného, aby si správne nasadil rúško. J. toto odmietol a vyzval obžalovaného, aby zastal s motorovým vozidlom, po tomto z vozidla vystúpil, udrel po kapote motorového vozidla obžalovaného, pričom obžalovaný, keď ho poškodený vyzval, aby mu vrátil peniaze, z vozidla vystúpil, kde došlo k slovnému konfliktu a keď stáli oproti sebe, tak ho obžalovaný udrel päťou do ľavej spánkovej časti hlavy, na čo poškodený spadol do priekopy. Tieto skutočnosti potvrdil aj svedok Y., pričom tento uviedol, že videl ako obžalovaný zdvihol pravú ruku, poškodený sa nachádzal na úrovni vodičovych dverí, avšak samotný úder už nevidel, videl iba, ako poškodený vychádza z priekopy. Aj po tomto mali medzi sebou iba slovnú roztržku a on vošiel medzi nich, aby sa niečo nestalo, až potom vyšiel von z domu aj V. F. a následne bol poškodený odvezený do nemocnice a obžalovaný odišiel. R. F. potvrdil iba to, že keď vyšiel von medzi obžalovaným a poškodeným bola slovná hádka, obžalovaný bol rozčúlený, sťažoval sa, že mu poškodený buchol po kapote auta a on mu ako náhradu škody dal XXX,-- eur a obžalovaný odišiel. Následne potom poškodený bol odvezený do nemocnice.

Námietky obžalovaného uvedené v odvolaní, že v zápisnici o trestnom oznámení poškodený uvádzal iné skutočnosti ako pri výsluchu, sú irelevantné, pretože súd I. stupňa vychádzal pri hodnotení dôkazov iba z výsluchu poškodeného, ktorú učinil na hlavnom pojednávaní a ktorá bola vykonaná po vznesení obvinenia v prípravnom konaní dňa 14.08.2021. Avšak aj pokiaľ ide o podanie poškodeného, doručené Okresnej prokuratúre v Topoľčany dňa 16.03.2021, aj z tohto jednoznačne vyplýva, že obžalovaný mal po vystúpení z auta z celej sily udrieť päťou pravej ruky do ľavej časti jeho tváre, kde mu spôsobil zranenia a až po tomto údere poškodený spadol do priekopy, kde si pri páde opätovne udrel aj hlavu. Na tejto výpovedi v podstate poškodený zotrval v rámci celého dokazovania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný J. O. sa dopustil skutku uvedeného vo výroku o vine napadnutého rozsudku. Obrana obžalovaného spočívala v tom, že on poškodeného neudrel, ale iba ho odtlačil do hrudníka, pričom poškodený v dôsledku toho, že bol pod vplyvom alkoholu, spadol do priekopy, potvrdená nebola. Jeho tvrdenia, že keď poškodený z tejto vyšiel, tak naňho opätovne zaútočil, pričom obžalovaný sa bránil tak, že sa zahnal ľavou rukou zovretou v päť na poškodeného, ale či tohto zasiahol, nevedel uviesť, pretože na ruke nemal žiadne známky po údere, nezodpovedajú vykonaným dôkazom. Uvedené skutočnosti tvrdené obžalovaným nepotvrdil ani poškodený a ani svedok Y., pretože obaja tvrdili, že došlo k fyzickému útoku na poškodeného len jedenkrát a to, keď tento stál pri vodičovych dverách vozidla, kde ho obžalovaný udrel a nie až po tom, ako tvrdil obžalovaný, že ho mal udrieť až po tom, čo ho vyšiel z priekopy. Pokiaľ ide o zranenia samotného poškodeného, tieto boli popísané znalcom MUDr. Mariánom Pamulom, ktorý ako mechanizmus zranenia uviedol najpravdepodobnejšie úder päťou do oblasti tváre poškodeného, pričom došlo k vzniku zlomeniny prednej a bočnej steny čelustnej dutiny, oblúka jarmovej kosti ako aj spodiny a bočnej steny ľavej očné. Podľa znalca tieto zranenia bolo možné spôsobiť aj len jedným úderom. Doba liečenia a práceneschopnosti v danom prípade je 4 až 5

týždňov, avšak poškodený bol práceneschopný kratšie a to od 20.02.2021 do 14.03.2021. Znalec vylúčil, resp. uviedol ako nepravdepodobné, že k týmto zraneniam by došlo pádom, keďže neboli popísané žiadne povrchové odreniny ani tržné rany na koži poškodeného. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že poškodený pri prvotnom lekárskom vyšetrení uviedol, že spadol do kanála, tak ako to vyplýva z lekárskej správy na č.l. 152, pričom pokiaľ ide o túto lekársku správu, táto je zo dňa 15.10.2021, hoci k zraneniam došlo dňa 20.02.2021. Ani odvolací súd nevidel dôvod na pribratie iného znalca na určenie mechanizmu vzniku zranenia, pretože tento mechanizmus dostatočne odôvodnil znalec MUDr. Marián Pamula, vychádzajúc zo všetkých lekárskejších správ a ošetrení, ktoré poškodený absolvoval a súd nemal dôvod tento znalecký posudok spochybňovať. Správne súd I. stupňa konštatoval, že v danom prípade neboli splnené podmienky nutnej obrany uvedené v § 25 Trestného zákona, keďže nebolo preukázané, že by poškodený útočil na obžalovaného, poškodený iba buchol po kapote vozidla, čo obžalovaného nahnevalo a došlo medzi nimi k slovnej potýčke a prvý, kto zaútočil, čo bolo vykonaným dokazovaním preukázané, bol práve obžalovaný a zaútočil na poškodeného v čase, keď poškodený neútočil už ani na vozidlo ani na neho samotného, iba žiadal od obžalovaného vrátenie peňazí.

Na základe takto vykonaného dokazovania potom súd I. stupňa správne konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, pretože inému úmyselne ublížil na zdraví, keď udrel päsťou poškodeného do tváre, čím mu spôsobil zranenia a to zlomeninu prednej a bočnej steny čelustnej dutiny vľavo a jarmovej kosti vľavo, v oblasti oblúka, s minimálnym posunom kostných úlomkov a zakrvácaním do čelustnej dutiny ako aj zlomeninu dolnej a bočnej steny úlomkov a zakrvácaním do čelustnej dutiny vľavo, zlomeninu dolnej a bočnej steny ľavej očnénice s posunom kostných úlomkov, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti od 20.02.2021 do 14.03.2021, teda na mieste verejnosti prístupnom, na verejnej komunikácii sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného.

Súd I. stupňa však pochybil tak, ako na to správne poukázal prokurátor v dôvodoch odvolania, keď obžalovanému ukladal trest podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona, ktorý trestný čin zo zbíhajúcich sa trestných činov (prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona) nie je najprísnejším trestným činom, keďže za tento prečin je možné uložiť trest odňatia slobody na 6 mesiacov až 2 roky a za prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona je možné uložiť trest odňatia slobody až na 3 roky. Správne prokurátor konštatoval, že súd I. stupňa mal vychádzať pri ukladaní úhrnného trestu z trestnej sadzby najprísnejšie trestného činu, ktorým je prečin výtržníctva a na základe horeuvedeného, odvolací súd v časti výroku o treste zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku, keďže práve v tomto výroku boli porušené ustanovenia Trestného zákona.

Na základe vykonaných dôkazov potom odvolací súd sám vo veci rozhodol o treste postupom podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku a obžalovanému podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona, ukladal trest v sadzbe 6 mesiacov až 3 roky. Pri určovaní druhu a výmery trestu vychádzal zo zásad uvedených v § 34 odsek 1 až 4 Trestného zákona, podľa ktorých ustanovení trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa odseku 4 citovaného ustanovenia pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Rovnako ako súd I. stupňa, aj odvolací súd zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno j/ Trestného zákona, t.j. že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, keďže doposiaľ nemá záznam v registri trestov a pokiaľ bol prejednáváný pre priestupok, bolo to iba pre priestupky na úseku cestnej premávky, ktoré boli riešené v blokovanom konaní. Obžalovanému príťažovalo, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písmeno h/ Trestného zákona). Keďže pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností bol vyrovnaný, tak potom súd pri ukladaní úhrnného trestu v zmysle § 41 odsek 1 Trestného zákona vychádzal z trestnej sadzby 6 mesiacov až 3 roky, keďže za prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona je možné uložiť trest odňatia slobody až na 3 roky a za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov až 2 roky. Za primeraný aj odvolací súd považoval, vzhľadom na osobu obžalovaného a doterajší spôsob jeho života, trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, tzn. na samej spodnej hranici trestnej sadzby, ktorý mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok, majúci za to, že vzhľadom na

osobu obžalovaného a s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a vzhľadom aj na okolnosti prípadu, na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravy páchatela je tento trest postačujúci.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento zostal nezmenený, keďže súd I. stupňa zaviazal obžalovaného nahraďiť poškodenému, resp. Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., škodu vo výške 4.494,18 eur za vynaložené náklady na liečbu poškodeného.

II.

Pokiaľ ide o samotné odvolanie obžalovaného, s poukazom na horeuvedené dôvody neboli zistené žiadne také skutočnosti, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok vo výroku o vine zmeniť alebo zrušiť a preto odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.